

Vokke,

Er is een einde gekomen aan je strijd, een strijd die je zelf nog het meest heeft verrast.

Je was nog niet klaar om afscheid te nemen van ons allemaal, van het leven.

Je wilde er nog volop voor gaan, toen vorig jaar het akelige woord “kanker” viel...

Maar Vokke, je hebt nu je rust gevonden,
je bent weer samen met Moeke, nonkel Danny, tante Greet, ons Lynn, Jeanne en nonkel Vito,
om nog maar te zwijgen van alle andere familieleden en vrienden die je nu weer met open armen hebben ontvangen.

Je mag gerust zijn, jij en moeke hebben samen een prachtige familie voortgebracht,
je was door iedereen geliefd en we kwamen allemaal graag bij je op bezoek,
ook de achterkleinkinderen gingen altijd graag mee naar Vokke, want daar waren altijd wel snoepjes.

En dan wij natuurlijk.... je kleinkinderen,
vroeger al toen we nog heel klein waren, mochten we dan van moeke en vokke in de zithoek spelen. Voor diegene die de beruchte zithoek niet kennen.... het was een speciale plek in de living, een paar trapjes omhoog en dan houten zitbanken in een U-vorm, bekleed met feloranje vloerbekleding en overal donkergroene kussens. Bovenop stonden dan fotokadertjes van de familie en postuurkes.

Aan de andere kant, de buitenkant stonden allemaal jeneverglasjes in een glazen kast. Die zithoek was voor ons toen nog leuker dan **Plopsaland**.

Die groene kussens gingen meteen in de bak, de poef met koeienvel er in het middenin, want dat was de krokodil, dan moesten we van de ene naar de andere kant springen en lachen en gieren me z'n allen!

Alles kon en alles mocht, vooral dan van moeke... maar Vokke kwam dan al wel eens roepen dat we het wat rustiger aan moesten doen, want “sebiet liggen de borreltjes eruit! “ , maar zelf vond hij het ook dolle pret, met toen toch ook al 9 of 10 kleine kinderen in de zithoek,

En dan er kwamen er nog veel bij!!! 15 kleinkinderen had je, elk met hun eigen herinneringen aan jou.

Als echte pionier had Vokke 39 jaar geleden natuurlijk al een filmcamera, gekregen op de dag van zijn pensioen bij de Fransen.

Ja.... misschien zijn daar de grondvesten van Rawepo toen al gelegd.

Van alles maakte hij beelden, van carnaval, allerhande processies.... zelfs van Luc Appermont die bij Meubelweelde kwam maakte hij een reportage!!!

Maar natuurlijk maakte hij ook filmpjes van zijn kleinkinderen.

Ik als oudste kleinkind, kreeg na hun reis naar Oostenrijk een echt authentiek rood-wit gebreid **tirolerpakje**.

Just een jaar oud, kon ik daar al in rondwaggelelen en natuurlijk moest dat op film worden vastgelegd! En blij dat ik daar als puber mee was, als dat filmke werd aangehaald door de tantekes. Maar nu ben ik wel fier op, fier dat je ook zo trots was op mij toen en nu nog steeds, trots op al je 14 kleinkinderen en je 15... straks 16 achterkleinkinderen.

Zelf was je apetrots op die films en je wilde dan ook graag dat wij, al je kleinkinderen die eens samen kwamen bekijken.

En let op, dat is nog een echte 8mm camera met een filmprojector en projectiescherm in het pikkedonker, dus niet snel opgesteld of afgebroken.

Maar 2 jaar geleden kwam het er dan eindelijk toch eens van.

We hebben er toen net zoveel van genoten als jijzelf Vokke, de films te bekijken van de communies, Paaseieren rapen, en natuurlijk carnaval!

Weliswaar zonder geluid, maar gelukkig zorgde Vokke voor tekst en uitleg, want aan zijn geheugen was niks aan! Alles kon jij je nog vertellen!

Want vooral carnaval werd goed gevierd bij de familie Jansens! De familie werd steeds groter en iedereen kwam compleet aangekleed bij de koster naar de carnavalstoet kijken, dat was altijd nogal een feest! Het was de laatste stop voor de stoet werd ontbonden en dan begon het feest pas echt. De weken erna kon je nog overal confetti vinden, maar geen probleem, als "de kleinmannen" het maar goed hadden gehad!

Trots was je ook toen ik, op mijn 9 jaar misdienaar werd, ook hier in dezelfde kerk van St Jan... jouw kerk...

Als oudste kleinkind van de koster, kon ik al bijna niet anders, maar fier was je wel, ook telkens als Geert en Bart tijdens de kindervieringen door de kerk holden om als eerste naast de pastoor te mogen staan tijdens het onze vader... ook al kwam dat gebed er dat niet altijd even vlot uit.

Ook in de winkel waren we altijd welkom, ons samen op de baskuul zetten om onszelf te wegen.... of vogelzaad in de papieren zakken scheppen voor de klanten. Helpen bij Vokke en moeke in de winkel was altijd superleuk, want je mocht ook altijd met de "maaike" om te gaan vissen in de koelkast spelen achteraf, allez van Vokke mocht dat daar was moeke dan weer niet zo blij mee.

Maar iedereen die in de winkel kwam, kreeg het te horen, "Jaja dat is één van de kleinkinderen!"

En we hebben het je niet altijd makkelijk gemaakt, ook niet met de 1e november als we zogenaamd "kwamen helpen" met de chrysantpotten, dan liepen we als gekken over het kerkhof, om het eerste de naam proberen te vinden op de grafsteen van de persoon die een chrysant moest krijgen.

"SSSSSTTTT Niet zo lopen en springen mannen! Ge moet hier stil zijn!! "Ja Vokke ik hoor het je nog zo roepen.

Trots trots is wel het woord waar we steeds op terug komen als we aan je denken. Ook een beetje koppig trots, en alles zelf nog willen doen.... niet willen geholpen worden... want je kon het wel, dat leverde je dan ook 2 gebroken polsen en nog een keer 2 gebroken hielen op en die trotsheid bleef tot het einde. Je was een fier man maar je was vooral iemand die trots was op zijn grote familie.

Trots als een pauw kwam hij ook op donderdag naar ATB Kempen, supporteren voor de kinderen en kleinkinderen, daar kon je van genieten. En als bij wonder had je altijd snoepjes op zak voor de achterkleinkinderen en die kenden da snel!

Genieten kon je ook van je zangkoortje en je wekelijkse fietstochten, waarvan ik zeker ben dat je conditie tot een paar weken geleden beter was dan de mijne (en zeker ook die van ons Joyce)

Onzen Bart kan zich nog goed herinneren dat je alles deed voor je kleinkinderen, toen Vokke nog met zijn oranje Mercedes reed ja nu gaan we alweer even terug in de tijd, toen waren Geertje en Bartje al zot van de brandweer. Toen de brandweer een ochtend

voorbijreed, was Vokke niet te beroerd om de jongens snel in de auto te laden en de achtervolging in te zetten, kijken waar ze naartoe reden.

Ja pa.... ge hebt het niet van ne vreemde blijkbaar.

Maar het was niet altijd even gemakkelijk, je hebt veel meegemaakt.

Het overleven van de kinderen en kleinkinderen, nu al bijna 9 jaar geleden, is het ergste wat bestaat wordt wel eens gezegd, je hebt het allemaal meegemaakt.

Een verlies dat niet veel mensen te boven zouden komen, maar toch deed je het steeds weer.

Met de hulp van Jeanne pakte je de draad van het leven weer op, het kerkhof bezoeken was 1 van de wekelijkse bezigheden, dan zag ik je voorbij rijden met de fiets.

Maar daar bleef het niet bij, je bleef mensen rondom je verliezen, ik weet niet hoe het allemaal hebt doorstaan, hoe je steeds de moed vond om verder te gaan.

Maar jou moed is nu een voorbeeld voor ons, want jouw kracht zit ook in ons.

Vokke je bent nu weer terug bij moeke, maar wij zijn jullie nu allebei kwijt... je bent de laatste van je generatie ... maar we zullen altijd de geur van gebakken appeltjes in de pan onthouden waar we 's morgens mee opstonden bij moeke en Vokke,

Of Vokke in zijne ligzetel waar hij elke dag na het middagmaal zijn dutje deed, want dan

moesten we toch wel een tijdje stillekes zijn van moeke.

Vokke, je bent voor ons niet helemaal weg, er zijn 2 plaatsen waar je nooit zal weggaan, in ons hoofd en in ons hart, daar blijf je altijd voortbestaan.

Morgen is alweer een nieuwe dag, en ik weet wat je van ons zou willen, dat we verder gaan met de glimlach, en geen tijd aan verdriet meer verspillen.

En die trots die jij voor ons had, die hebben we nu voor jou, trots dat je ons Vokke was, trots dat we kleinkinderen zijn van "DE KOSTER"!

Vokke, het gaat je goed daarboven, geef iedereen daar een dikke knuffel van ons.